

en Overenskomst, og der vilde da være Haab om, at det vilde blive besvaret fra det andet Things Side med en Smødefommen, som formindstede Differentspunkterne til et saadant Omfang, at der var lettere Udfigt til at naae til en definitiv Forstaaelse. Jeg tror, at der vil være saa meget mere Grund til denne Fremgangsmaade, som den ærede Ordfører selv i Gaar udtalte, at der ikke var megen Sandsynlighed for, at man kom til en midlertidig Finantsloov, og man altsaa vilde være begrændset til den tilbagestaaende Del af Marts Maaned, og da vi endnu have tilbage ikke blot en anden Behandling, der tegner til at blive nogenlunde langvarig, men ogsaa en tredie Behandling, vil det let ses, at den tilbagestaaende Tid til egentlig Forhandling mellem Thingene vil blive saa knap, at det vilde være ønskeligt, om der paa Forhaand kunde bortryddes saa mange Differentpunkter som muligt. Nu vilde den ærede Ordfører gjøre gjældende, at det var Regeringens Skyld, at Tiden var saa knap, idet han sagde, at der var ikke givet Tid nok, da Opøsningen havde berøvet Rigsdagen et Par Maaned. Det er ganske overordentlig rundeligt regnet fra den ærede Ordførers Side; thi det Tidrum, som er skaaet bort af Rigsdagens Liv ved Opøsningen, er ikke stort Mere end 3 Uger, nemlig fra den 8de Januar til den 1ste Februar, og hvis man vil tage Hensyn til den Forsinkelse, som er sket derved, vil man heller ikke kunne komme op til et Par Maaned; thi det maa erindres, at hvis denne Opøsning ikke var kommen, vilde anden Behandling ikke være kommen før den 12te Januar, og vi have nu faaet adskillige foreliggende Spørgsmaal bragte til Afgjørelse under denne Behandling, som ellers maatte opsættes til tredie. Men under alle Omstændigheder maa det erkjendes, at Rigsdagen denne Gang vil have haft 2 Maaned godt og vel at være sammen i, og det maa under samtlige foreliggende Omstændigheder antages at være god Tid til at gjøre Finantsloven færdig i. — Idet jeg derefter vender mig til de foreliggende Realitetspørgsmaal, skal jeg med Hensyn til Spørgsmaalet om Telegramtarter bemærke, at jeg rigtignok tror, at Forholdene her og i Schweiz ere saa forskellige, at der næppe vil være tilstrækkelig Grund til at følge den Anvisning, som den ærede Ordfører gav paa at etablere et lignende System her som i Schweiz. Forholdet er virkelig saaledes, som ogsaa blev fremhævet i Gaar, at det er det store Antal Rejsende, som spiller en stor Rolle i Schweiz. Den ærede Ordfører ryfter paa Hovedet, men han vil dog sikkert erkjende, at Forholdet faktisk er det, at det store Antal

Telegrafstationer i Schweiz hænger sammen med det store Antal Hoteller, idet nemlig hvert især — i alt Fald de større Hoteller — have Telegrafstationer, som tilmed betjenes overordentlig billigt, fordi det er en stor Fordel for Hotellerne at have Telegrafstation. Alle Hoteller, som ligge mere affides, paa enestaaende Bjerge, ere nøbte til at have Telegrafstationer, fordi de Rejsende i Forveien vilde forvisse sig om, hvorvidt Pladsjerne der ere optagne eller ikke. Det er dette, der giver det store Antal Telegrafstationer. Jeg har ikke nærmere Oplysning derom, men det skulde ikke undre mig, om et Sted som f. Ex. Interlaken kunde opvise 20 Stationer eller maaste mere. Men det vil sikkert i hvert Fald erkjendes, at det store Antal Stationer der ikke er et Udtryk for en saa meget lettere Afgang for Befolkningen til at benytte Telegrafen. Dernæst maa det erindres, at ikke blot er Driften der overordentlig billig, men tillige er det saa, at ikke blot et stort Antal Stationer kun har indskrænket Dagstjeneste, men de have tillige indskrænket Nattstjeneste, saa at flere Stationer kun ere aabne et Par Sommermaaned, men ere lukkede Resten af Aaret. Noget lignende er der jo ikke Tale om at gennemføre her. For øvrigt har jo Spørgsmaalet for Diebliffet ikke saa stor aktuel Interesse, da jo Tinget vil følge Flertallets Indstilling om at nægte en af Regeringen foreslaaet Forhøielse af Telegrafindtægten, saa at der altsaa ikke for Diebliffet vil blive Tale om at gennemføre nye Telegramtarter. Jeg ønsker at benytte Leiligheden til at henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa et Punkt, som ganske vist maa komme i Betragtning, uemlig Usikkerheden af at faae fast Tægt paa Adresser uden Hensyn til deres Længde. Det beror paa en ren Tilfældighed, paa et Adressaten og den Telegraferende uedkommende Forhold, om en Telegramadresse er kort eller lang, og Billighed taler for, at der i saa Henseende bliver sat en bestemt Tægt for Adresser, i alt Fald indenfor en vis Grændse. — Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om Jernbaner og deres Njøreplaner, skal jeg bemærke, at det jo er udtalt i Betænkningen, at ogsaa Mindretallet har søkt nogen Betænselighed ved det Misforhold, som synes at ville opstaa mellem de Offre, der ere bragte, og de Fordele, der ere vundne; men det maa dog bemærkes, at det hele Forhold er saa kompliceret, saa overordentlig vanskeligt at overskue, at det kun er med al Forsomhed og Forbehold, at vi vilde sælbe en Dom i saa Henseende, saa meget mere, som der kun er gaaet forholdsvis kort